

ויבינו במקרא - פקודי

לח, כב - ובצלאל בן אורי בן חור למטה יהודה עשה את כל אשר צוה י-הוה את משה יזהר לא לבלוע האל"ף שב' בצלאל' שלא יקרא - 'בצלל', ונמצא מחסר משמו של עושה המשכן את שם ה'.

לח, כג - ואתו אהליאב בן-אחיסמך למטה-דן חרש וחשב ורקם בתכלת ובארגמן ובתולעת השני ובשש פסיק ב'דן' יותר מב'אחיסמך' שלא ישמע ש'חרש וחשב' הם חלק משם המטה.

לט, ט - רבוע הנה כפול עשו את-החשן וזרת ארפו וזרת רחבו כפול פסיק ב- 'כפול' יותר מב-'היה', שיובן ש'עשו את החשן' קאי גם על ה'רבוע' ולא רק על ה'כפול'.

לט, טו - ויעשו על-החשן שרשרת גבלת מעשה עבת זקב טהור גבלת' עם קובוץ בלמ"ד ולא חולם, וכמדומה שאין בזה שינוי משמעות.

לט, יט - ויעשו שתי טבעת זקב ויעשו קצות החשן על-שפתו אשר אל-עבר האפד ביתה יבטא העי"ן שב'עבר' שלא ישנה ל'אבר'.

לט, לז - את-המנרה הטהרה את-גרותיה גרת המערכה ואת-פל-פליה ואת שמן המאור פסיק ב-'המערכה' יותר מב-'גרת', בכדי שיובן ש'המערכה' אינו דבר בפ"ע אלא הוא שיוך - 'גרות - המערכה'.

לט, כג - ופי-המעיל בתוכו פפי תחרא שפה לפיו סביב לא יקרע פסיק ב-'סביב' יותר מב-'לפיו', שיובן ש'סביב' מתייחס למיקום השפה ולא שרק בו אסור שיקרע. *

לט, כט - ואת-האבנט שש משזר ותכלת וארגמן ותולעת שני מעשה רקם באשר צוה י-הוה את-משה פסיק ב-'שני' יותר מב-'משזר' ו'וארגמן', שיובן ש'מעשה רקם' מתייחס לכלם ולא רק לתולעת שני.

מ, ה - ונתתה את-מזבח הזהב לקטרת לפני ארון העדת ושמת את-מסך הפתח למשכן הלמ"ד ב'לקטרת' בחיריק ולא בפתח, וזה שינוי משמעות שבפתח פ"י קטרת הידועה ובחיריק היא קטרת סתם.

מ, לו - ובהעלות הענן מעל המשכן יסעו בני ישראל בכל מסעיהם יתן את ההפסקת האתנח ב-'ישראל', ולא ב'המשכן', שאז יובן שבכל פעם שעלה הענן, יסעו את כל מסעיהם.

מ, לז - ואם-לא יעלה הענן ולא יסעו עד-יום העלתו

גם כאן ישנה נטייה 'להזיז' את האתנח קדימה ל'יסעו', [מחמת קוצר הפס'] ומהטועה נשמע שההתנייה ב'אם' היא - גם אם לא יעלה הענן וגם לא יסעו...

ספר שני - פרשת החדש

יב, י - ולא-תותירו ממנו עד-בקר והנותר ממנו עד-בקר באש תשרפו

פסיק ב'עד בקר' יותר מב'ממנו' [השניה] הפך המצוי מחמת נגינת התביר, ומהטועה נשמע שמה שנתר יש לשרוף עד הבקר, והאמת היא להפך שאיסור חמור הוא לשרוף את הבשר לפני הבקר, אלא פ"י הפס' שמה שנתר עד הבקר, תשרפו, ולא פ"י מתי לשרוף.

יב, יא - וככה תאכלו אתו מתניכם חגרים ועליכם בגליכם ומקלכם בידכם ואכלתם אתו בחפזון פסח הוא ליה-זה

הלמ"ד שב'נעליכם' בצירי ולא בשוא, והקורא בשוא משנה משמעות ללשון יחיד [נעל אחת של כמה אנשים]. | הדל"ת ב'ידכם' בשוא נח, והקוראה בצירה משנה משמעות מיחיד [יד שלכם] לרבים [ידיים שלכם].

יב, טו - וְשִׁבְעַת יָמִים מִצֹּת תֹּאכְלוּ אַךְ בַּיּוֹם הָרִאשׁוֹן תִּשְׁבְּתוּ שְׂאֵר מִבְּתֵיכֶם פִּי | פֶּל-אֶכֶל חֲמִץ וְנִכְרְתָה הַנֶּפֶשׁ הַהוּא מִיִּשְׂרָאֵל מִיּוֹם הָרִאשׁוֹן עַד-יוֹם הַשְּׁבִיעִי

לא יבלע העי"ן שב'שבעת' ולשנות 'שיבת', וישים לב שכ"ה כו"כ פעמים בהמשך, וגם בהפטרה וכעי"ז גם ב'שבעה'. | 'מישראל' עם חיריק במ"ם ולא בצירה, [וממילא דגש ביו"ד] ¹. כמו"כ יזהר להפסיק כדבעי בתיבה זו, שלא יובן שהנפש תכרת בזמן שמיום ראשון עד יום שביעי, אלא כמובן משפט זה 'מיום הראשון עד יום השביעי' קאי על איסור אכילת חמץ, וכלל לא התפרש במקרא מתי הנפש תכרת, וכדי שזה יובן מוכרחים להפסיק כנ"ל.

הפטרת פרשת החודש ~ יחזקאל מה, יח – מו, טו, והאשכנזים מתחילים מה, טז ומסיימים במו, יח

ומוסיפים פס' ראשון ואחרון מהפטרת מחר חודש

מה, יד - וּמִנְחָה אֵיפָה לֶפָר וְאֵיפָה לְאֵיל יַעֲשֶׂה וְשֶׁמֶן הֵינן לְאֵיפָה

יפסיק ב'ושמן' ולא ב'הין' שלא ישמע שמדובר על סוג שמן שנקרא 'שמן הין', כמו"כ יבטא הה"א שלא ישנה ל'אין' וממש כ"ה גם לק' מו, ה ומו, יא.

מו, יב - וְכִי-יַעֲשֶׂה הַנְּשִׂיא נְדָבָה עֹלָה אוֹ-שְׁלָמִים נְדָבָה לִיהוָה וּפְתַח לוֹ אֶת-הַשַּׁעַר הַפְּנֵה קְדִים וְגו'

יתאמץ לבטאות הקו"ף שב'קדים' שלא ישנה ל'כדים'.

למנחה של שבת

א, ג - אִם-עֹלָה קָרְבָּנוּ מִן-הַבְּקָר זָכָר תָּמִים יִקְרִיבֵנוּ אֶל-פֶּתַח אֹהֶל מוֹעֵד יִקְרִיב אֹתוֹ לְרִצְנוֹ לִפְנֵי יְהוָה

ידגיש הנו"ן שב-'יקריבנו', שברפה פי' יקריב אותנו ונמצא מקלל את הרבים, וממש כ"ה לקמן פס' י'.

א, ד - וְסַמֵּךְ יָדוֹ עַל רֹאשׁ הָעֹלָה וְנִרְצָה לוֹ לְכַפֵּר עָלָיו

'ונרצה' מלרע ואינו נסוג, ומ"מ פשוט שאין בזה שינוי משמעות.

א, ט - וְקָרְבוֹ וְכִרְעָיו יִרְחֹץ בַּמַּיִם וְהַקְטִיר הַפֶּהוּן אֶת-הַכֹּפֶל הַמְזִבְחָה עֹלָה אִשָּׁה רֵיחַ-גִּיחֹחַ לִיהוָה

הה"א ב-'והקטיר' בחיריק ולא בצירה, ובדר"כ הממהר נכשל בזה ש'נמשך' מהשוא שלפניו, ואין בזה שינוי משמעות. | יפסיק ב-'ניחוח' יותר מב-'עלה' שיובן שהעלה היא לה' ולא הריח לה'.

*למדתי מהספר קריאה עם טעם

¹ ורק אם האות שבאה אחרי המ"ם הזו היא מהאותיות שלא מקבלות דגש [א,ה,ח,ע,ר] אז מפני כך החיריק שהיה אמור להיות במ"ם נהפך לצירה עם מעמיד.